

[Pinholt.]

Loven fremsættes igen. Det skete, og det var den Gang, der sad en Regering, som det ærede Medlem Hr. Hauge var med til at have Ansvaret for. Denne Regering fremsatte et Lovforslag, som udskød Ændringen. I 1916 skulde Loven saa ændres igen, men den samme Regering udskød igen Revisionen til 1919, og da vi kom til 1919, blev Revisionen igen udskudt, idet man fremsatte et Lovforslag, hvorefter der i 1920 skulde tages endelig Bestemmelse om Afvikling, men inden skulde der bevilges 1 800 000 Kr. til Dobbeltscenen, Skuespilscenen. Venstres Lov af 1911 var nu slet ikke saa urimelig, den var temmelig fornuftig; det bestemtes deri, at der skulde gives et Tilskud paa 125 000 Kr. til Teatret, og det Underskud, som løb paa i de kommende Aar, har ikke været meget store, i 1913—14 var Underskuddet paa 120 000 Kr. I 1914—1915 var det noget værre, man var oppe paa 230 000 Kr. I 1915—16 var det 200 000 Kr., i 1916—17 100 000 Kr., i 1917—18 165 000 Kr., i 1918—19 50 000 Kr. Men i 1919—20 kom man op paa 987 000 Kr. Og vi havde under hele denne Periode den radikale Regering, hvori Kontrolminister Stauning havde Sæde. I 1919—20 er vi altsaa lige oppe ved Millionen i Tilskud. Hvorfor? Fordi vi havde faaet de nye Lønninger, der var gennemført af den radikale Regering. Hvis vi endelig skal til at skyde Skylden paa nogen i dette Forhold, vil det være nok saa rigtigt og nok saa sikkert at lægge Skylden paa den Regering, der Gang paa Gang udskød Ændringen, og som fik gennemført Lønningslovene, som har været den direkte Aarsag til dette meget store Underskud.

Nu er der jo vedtaget en ny Ordning om, at vi skal have to Scener. Det er Radiofonien, der skal bygge den nye Scene, som det kongelige Teater har lejet paa billige Vilkaar. Man haaber, at det skal formindske Statens Tilskud. Hvordan det vil gaa, kan jeg jo ikke vide; man kan jo have forskellige Meninger derom. Nogle mener, at Underskuddet bliver mindre, naar der kommer to Scener, andre, at det bliver dobbelt saa stort, det kan jeg ikke have nogen Kundskab om. Men der er en Ting, som jeg tror, man maa tænke paa. Der er nogle her i København, der er stærkt interesserede i at faa denne Bygning, som de kalder „Størekassen“, væk, og Sagen skal da ordnes paa en anden Maade. Men jeg tror nu ikke; man faar den danske Rigsdag til at vedtage et saadant Forslag. Lykkes det at forpurre den vedtagne Ordning, tror

jeg ikke, det sker en Gang til. Man gaar ikke en Gang til med til at bevilge en saadan Scene. Man gik med, fordi man troede, at Underskuddet paa den Maade kunde sættes ned, og Teatret kom ikke af med Penge her. Jeg tror ikke, man maa vente sig, at man vil vedtage Dobbeltscenen paa andre Vilkaar. (Afbrydelse). Det samme Forslag kan vedtages en Gang til, men jeg mener ikke, at man kan vedtage et Forslag en Gang til paa andre Vilkaar.

Jeg vil gerne sige til dem, der holder af Teatret, at jeg tror ikke, man kan blive ved at faa den danske Rigsdag til at betale det store Tilskud til Teatrets Drift. De Folk, der arbejder paa dette Teater, mener, at de har et stort Kald, men jeg tror ikke, at Teatrets kulturelle Betydning er nær saa stor, som de selv antager, eller nær saa stor, som den tidligere har været. Jeg tror derfor, man skal være meget betænkelig ved i Øjeblikket at rejse saa store Vanskeligheder paa dette Punkt. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Hauge i, at dette bestandigt løbende Underskud ved det kongelige Teater kan ikke blive ved at gaa, man kan ikke vedblivende faa Rigsdagen til at bevilge det. Hvis man vil have, at Teatret skal gaa paa den Maade, det nu gaar, maa det blive Kommunerne i og ved København, der betaler det. Det kan ikke blive ved med, at Staten betaler disse Udgifter, deri er jeg ikke uenig. Jeg har paa et tidligere Tidspunkt i Finansudvalget rejst det Spørgsmaal, at man maa se at komme bort fra det. Nu har man gjort et Forsøg, og det vil jo vise sig, hvorledes det kommer til at gaa. Viser det sig, at Underskuddet ikke falder, tror jeg, at en alvorlig Overvejelse bliver nødvendig, for at man kan komme bort fra hele dette Forhold.

Jeg vil slutte med at sige, at naar man har hævdet, at den Nedskæring, der er sket af Statens Udgifter, er ringe, den var ikke meget værd, man havde ventet sig meget mere, saa anerkender jeg i høj Grad den foretagne Nedskæring, da det er den, der aabner Mulighed for, at vi kan komme til at føre en sundere og sikrere Finanspolitik. Jeg har forstaaet den højt-ærede Finansminister — noget i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Hauge — saaledes, at han gaar ud fra, at Statslaanenes Tid maa være forbi, at vi maa ind paa en planmæssig Afdragning af Statsgælden. Statslaanenes Tid maa være forbi. Kun i de Tilfælde, hvor et Statslaan er i Stand til at forrente og afdrage sig selv, kan man efter min Mening gaa til det her i Rigsdagen. Ellers skal der efter